

*Tatălui meu, care credea că viața merită trăită,
fie și numai din curiozitate.*

Am dormit buștean sub o căciulă de fier. Totul era ud, mustea de apă, dar aici, sub hardughia asta, ploaia n-a ajuns, iarba e răcoroasă și moale, blăniță verde de pământ.

Ca în fiecare noapte, l-am visat pe prietenul meu. În vis e întotdeauna tânăr și fericit. Aleargă ca un nebun câteva sute de metri în susul muntelui, până nu-l mai văd. Eu zac pe burtă, culcat pe chelia netedă a unei pietre de râu încălzite de soare, așa cum m-a lăsat el. Nu trece mult și mă simt apucat zdravăn de umeri și luat pe sus. Așa face mereu: pleacă în recunoaștere, apoi se-ntoarce să mă ia cu el, să văd și eu veverițe, arici și vizuini de vulpi.

E tot întuneric, iar ploaia sună la fel ca aseară. Visul mi-a fugit, acum mă gândesc ce-o să fac azi, încotro să mă duc.

Se aud niște trosnete, foarte aproape. Ies de sub căciula de fier. Ceva mai încolo, într-o baracă, doi oameni dorm adânc, sfârâind. Lângă ușa deschisă, un câine uriaș, alb, scotocește într-o pungă cu resturi de mâncare. A ales un os de pui cu zgârciuri lucioase la capete și-l sparge între dinți.

Până mă hotărâsc eu dacă să intru în vorbă cu el sau să mă fac nevăzut, m-a simțit, lasă osul și vine spre mine:

— Tu? Cu ce treburi pe-aici?

— Bună dimineața, îi spun, sunt doar în trecere, nu vă deranjați...

Face semn cu botul spre punga desfăcută și-mi zice:

— Nu-i cine știe ce. Niște coji de salam, o felie de pepene. De oase nu te atingi! Sunt ale mele.

— Mulțumesc, domnule, dar eu nu mănânc niciodată.

— Asta-i bine! Ne-am putea înțelege, atunci...

Pleacă la grămada lui de oase și-l urmez, fiindcă simt că așa trebuie, încă nu ne-am luat rămas-bun. Mănâncă liniștit, parcă nici nu-i e foame. Mănâncă așa, să fie!

— Ce te holbezi la mine? mă întreabă deodată.

— Nu mă holbez. Așa-i privirea mea. Poate din cauza ochelarelor.

Un timp nu mă bagă în seamă. Verifică iar conținutul pungii, cu mare atenție, nici nu i se mai vede capul din ea. N-a mai găsit nimic bun. Dă să plece.

— Stați puțin, îi strig. Nu mi-ați spus cum vă cheamă.

— La ce-ți trebuie numele meu? Ești curios și pisălog. Ne-am văzut acum și n-o să ne mai întâlnim niciodată.

— Vreau să povestesc cuiva despre dumneavoastră.

— Ei bine, eu vreau să nu povestești nimănui despre mine!

Îmi întoarce spatele și se îndepărtează, aproape alergând.

Mi-e tare greu să mă țin după el, trebuie să ocolesc toate bălțile, să mă cațăr pe bordurile înalte, să nu intru sub roți...

Ce cursă infernală! N-am mers niciodată atât pe jos. Parcă a încetinit? O fi obosit și el. Eu păstrez ritmul, să reduc distanța. Îl văd! S-a așezat frumos pe coadă, lângă câțiva oameni care stau toți în picioare, așteptând ceva. Abia mai suflu, ghemuit lângă un stâlp de beton.

Nu trece mult și se apropie un autobuz. Vine hotărât, spre oamenii ăia, gata să-i lovească, dar ei rămân nemișcați, ca lipiți de asfalt. Când aproape zici că i-a atins, se oprește cu un horcăit. Oamenii se-ndeașă înăuntru grăbiți.

Câinele se duce în față, la singura ușă rămasă închisă, și așteaptă. Imediat, șoferul i-o deschide și îl salută. Îi zice:

— Hai să trăiești, Alburimea Ta!

Ușa se închide în urma lui și eu rămân înțepenit. Nu știu de ce mă aflu aici și, mai ales, nu știu unde mă aflu. Strig tare „Heei! Nu pleca!“, dar n-are cine să mă audă. Autobuzul icnește o dată înainte, apoi înțepenește pe loc. Ușa din față se cascadează, iar Alburimea Sa coboară pe trotuar.

Apoi mașinăria pornește leneș, hârâind...

El se-ndreaptă exact spre mine și-mi dau seama că n-am scăpare. Nici nu încerc să mișc, rămân acolo, mototolit, închipuindu-mi că

ăsta e sfârșitul. Închid ochii și-mi spun că am murit deja. „Uite cum e să fii mort“, îmi zic. E la fel. Erai ud, te simți ud. Ți-era frig, ți-e frig. Ba nu, parcă frig nu prea mai e...

Deschid ochii. Alburimea Sa mă cercetează foarte de aproape:

— Spune-mi, fără să-ncerci vreo minciună: cine te-a trimis și de ce te ții după mine?

— Nu m-a trimis nimeni, jur! Sunt pe cont propriu.

Încrețește din nas, parcă a dezgust:

— Tu? Pe cont propriu?! Nu te uiți la tine cum arăți?

— Știu, nu-mi mai spuneți asta! De-aia am și fugit de-acasă. Pentru că arăt cum arăt!

— Îmi dă un ocol și se așază apoi tot în fața mea, cu botul pe labe, fără să-i pese de umezeală.

— De arătat, arăți... hm! ...aproape ca un cățel. Doar că ești foarte mic. N-ai nicio șansă pe stradă. Ce rasă ești?

— Eu sunt de jucărie, îi spun, și tocmai de-aia mă țin de capul dumneavoastră, ca să mă învățați să trăiesc pe propriile-mi picioare. Nu mai am pe nimeni, nu vreți să pricepeți?

Alburimea Sa îmi ridică puțin bărbia cu botul și privește adânc prin cercurile aurii ale ramelor mele.

Îmi bubuie urechile și simt că-mi va spune un lucru important, care-o să-mi folosească toată viața. Și el:

— Ochelarii ăștia ai tăi sunt o porcărie! Nici măcar n-au lentile!

Tot lângă hardughia cu căciulă de fier...

Oamenii ăia s-au trezit, stau afară, pe niște cubulețe de piatră, și citesc ziarul. Beau din pahare albe, fumează și tușesc.

N-am schimbat azi niciun cuvânt cu Alburimea Sa. Parcă n-aș fi acolo. Din când în când, se duce până la ușa blocului, se uită insistent, dă din coadă, apoi revine lângă mine și se întinde cât e de lung într-o pată de soare, unde pământul dogorește.

Cred că are niște planuri cu mine, mi-e puțin cam frică, dar nu-l întreb nimic încă.

Trece așa, chinuitor, vreun ceas. Dintr-odată Alburimea Sa își îndreaptă cu trosnet spinarea și-mi spune:

— Hai, micuțule! Te ții după mine și nu mă scapi din ochi. Ai zis că vrei să-nveți. O să-ncepem cu începutul...

Merg în urma lui și mă tot agăț în gardul viu. Îmi cere să-l fac atent dacă văd ceva frumos, colorat, care-mi place. Imediat îmi amintesc de globul cu ninsoare și om de zăpadă pe care l-a spart Asta anul trecut. Îl spălase, îl lustruise... și l-a făcut praf. Prietenul meu înțepenise de frică: exact același lucru i se întâmplase și lui, cu celălalt glob, în care înota un pește, fără să-l agiți. Era un pește portocaliu, cu ochi bulbucăți, destul de drăguț. Asta făcuse o tragedie din nefericitul eveniment. „Criminalule!“ îi strigase ea și, timp de o săptămână, plimbările noastre s-au rezumat la strictul necesar, deși peștișorul se alesese doar cu o sperietură. A locuit câteva zile într-un borcan oarecare, până când a căpătat un glob nou.

Ei, acum eram amândoi foarte curioși să vedem pe cine pedepsește Asta, fiindcă noi aveam un alibi zdravăn. Ce credeți c-a zis? „Bine c-am scăpat de el, că nu mă-nduram să-l arunc!“

Acum globul în care ninge ar fi fost numai bun – ce să găsești frumos printre buruieni? Nu-mi place nimic! Gunoaie și coco-loașe de hârtie. Lângă o floare de pădădie, văd o cochilie plină de noroi, uscată, o căsuță de melc. I-o arăt, mai mult așa, ca să știe că-mi fac treaba. Mă apreciază:

— N-ai gusturi rele! Hai, ia-o cu tine! Cu asta, o dăm gata...

Nu știu pe cine trebuie să „dăm gata“. Îl urmez îndeaproape, cu cochilia de melc în brațe. O țin atent, să nu se spargă.

— Stop! zice Alburimea Sa dintr-odată. Aici mă aștepți și nu mă pierzi din ochi. O să vezi cum o vrăjim pe Cătălina! Dă cadoul încoace!...

Îmi ia cochilia și se-ndepărtează doar câțiva metri de mine, așezându-se răbdător la intrarea prăvăliei de carne. Tot trece unul cu o lădiță pe umăr, plină cu hălci rozalii, pe urmă altul, cu pachetele de pui. Alburimea Sa îl ignoră, n-are ochi decât pentru Cătălina asta, o văd și eu, șterge zorită o masă de faianță albă, vorbește cu omul, scrie ceva pe niște hârtii, numără pachetele, aranjează bucățile mari de carne cu rozul în sus, la vedere, parcă le mângâie, le înfige niște stegulețe, dă iar cu buretele peste faianță, se mișcă repede de colo-colo și, până să-nțeleg totul, lăzile goale sunt încărcate în dubă, se trântesc ușile, se-aude motorul, apoi strada e iar liniștită.

În vremea asta Alburimea Sa e în picioare, dă din coadă într-un hal fără hal, nu-și ia privirea de la Cătălina și simt că ea doar se face că nu-l vede. Mai înaintează un pas. Doar unul, cât să se sprijine cu o labă pe prima treaptă.

Femeia dispare undeva, în spate. El profită de moment și ajunge chiar în prag, capul e înăuntru, coada afară.

— A, ia uite cine e primul client! se miră ea, chipurile surprinsă.

Alburimea Sa e înțepenit statuie, doar coada i se leagănă la fel, neobosită.

— Ce mi-ai adus azi, iubițel? O floriceică, o pietriceică, ia să vedem...

Cât ai clipi, îi pune cochilia la picioare. E atât de mică, de cenușie, de murdară... N-are cum să-i placă, și totuși...

Uite cât se bucură, cum mai râde, cum o răsuțește pe toate fețele, parcă ar fi cine știe ce comoară. Ce-l mai mângâie pe cap, iar el își freacă botul de picioarele ei grăsuțe și strălucitoare!

— Ia să vezi tu cât te iubește Cătălina pe tine, hoțomane!... zice ea și fuge în prăvălie, de unde se întoarce cu un ciolan proaspăt, uriaș.

Alburimea Sa nici nu bagă în seamă osul, e mort după ea, stă lipit cu bărbia de genunchiul ei, mai închide ochii de plăcere câte-o clipă, dar imediat îi cască mari, duioși, îndrăgostiți.

Până la urmă se despart, Cătălina rămâne în ușa deschisă, râzând, Alburimea Sa își apucă strâns osul și face cale-ntoarsă, eu mă strecor pe lângă tufișuri și mă iau după el.

Iată-ne întorși aproape de unde am plecat. Până una-alta, ne oprim în fața unei necunoscute. E mai mică decât Alburimea Sa, iar blana ei, de culoarea caisei, face niște bucle mici, foarte drăguțe, spre vârful urechilor. „Ea e Fetița“, îmi șoptește el repede și se apropie, sigur de el, depunându-i trofeul la picioare.

Nici nu știu ce să fac. Aștept un moment prielnic să mă prezint, dar ea nici nu se sinchisește de mine. După cum atacă delicat zgârciurile trandafirii, îmi dau seama că are de muncă la ciolanul de vacă, de-acum și până către amiază.

Alburimea Sa e iar tolănit la soare, parcă nu s-a mișcat de-acolo de-un veac. Îmi face semn să vin mai aproape și mă grăbesc să-l ascult.

— Ce-am învățat noi azi? mă întreabă el ca la școală.

Răspund dintr-o suflare:

— Cum s-o dăm gata pe Cătălina.

Mă cântărește cu multă dezamăgire în privire:

— Nu, micuțule, am învățat să facem rost de mâncare. Nu ești prea isteț, după câte văd eu...

— Îmi pare rău, domnule, o să mă străduiesc, promit!...

Am o voce plângăcioasă, de care mi-e rușine și mie. Dar, mai ales, mi-e rușine ca n-am îndrăzneala să-i spun adevărul: mie prima lecție nu mi-a servit la nimic. Doar știe că eu nu mănânc niciodată!

Se iscă ceva agitație pe lângă căciula de fier, muncitorii se-apucă de treabă, fac zgomot și praf... Alburimea Sa îmi zice:

— Cred că e timpul să ne retragem, ăștia au pornit excavatorul – începe nebunia. Hai!

Mă țin după el, lângă umărul lui, și văd că-și potrivește pasul după al meu, a înțeles, în sfârșit, că nu pot să mă mișc prea repede.

O clipă se uită la mine ca la Cătălina și-mi spune:

— Știu la ce te gândești! Dar uneori trebuie să faci rost de mâncare pentru un prieten. Nu-i ușor pe stradă, de unul singur.